

PREDIKAN REFORMATIONSDAGEN (= ANDRA BÖNDAGEN) DEN 21/4 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: JER 29:11-13.

PSALMER: 22:-, 37:1-5, 134:2, 124:1-4, 508:1-3.

Nåd vare med eder och frid av Gud, vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Predikotext är Jer 29:11-13.

Herrens tal är ett rent tal, likt silver, som rinner ned mot jorden, luttrat i degeln, renat sju gånger.

Den text, som vår Ärkebiskop valt för 2 Böndagen, är - liksom 1 Böndagens, Botdagens, text - hämtad från profeten Jeremia. Våra textord idag, på Reformationsdagen, ingå i ett brev, som Jeremia lät sända till sina fångna landsmän i Babel, den rovgiriga stormakten, Nebukadnessars fruktade land. De judar, som hade bortförts till Babel, lyssnade där till profeter, som uppstått i deras led och som hade glada tidender. Snart, genast skulle Babels välde krossas och de fångna skulle frigivas. Med anledning av dessa verklighetsfrämmande spådomar sätter sig Jeremia ned och skriver ett brev till sina förtryckta folkbröder i Babel. Han säger: "Byggen hus och bon i dem, tagen hustrur och söken den stads bästa, dit jag har fört eder bort i fångenskap, säger Herren. Ty man profeterar lögn för eder i mitt namn. Först när 70 år hava gått till ända i Babel, skall jag se till eder och uppfylla på eder mitt löftesord". "Jag vet väl vilka tankar jag har för eder: fridens tankar o.s.v. - här följer nu de 3 verser, som utgöra vår text idag, varefter profeten ånyo tar till orda mot de falska profeter, som mena, att frälsningen snart och omedelbart är att vänta: i stället skall under den närmaste framtiden ytterligare hemsökelse övergå Israel och nya transporter fångar av Nebukadnessar föras från Jerusalem till Babel, meddelar profeten. - Så skedde också. Efter en tid erövrades Jerusalem ånyo och förstördes. - 70 år därefter var det stolta Babel fallet och perserkonungen Cyrus stod i dess ställe på maktens tinnar. Från staden Ekbatana lät den unge härskaren ett påbud utgå, att judafolket skulle frigivas och få återgå till sitt land. I långa och jublande, sjungande karavaner tågade de genom öknen tillbaka till Kanaan för att på nytt uppbygga sitt rike. Förutsägelsen av denna seger och glädje är det, som är vår text idag. Profetens uppgift var icke att invagga sina landsmän i en överklig förhoppning därigenom skulle deras mod och tillförsikt i det långa loppet endast ha tagit skada, och den fromme skulle ha stått där såsom den icke trovärdige spåman, vilken alltid vederlägges av verkligheten. Men hans uppgift var trots de dystra meddelandena om de närmaste årens händelser ändå den att ingiva dem ett fast och orubbligt hopp på Herrens slutliga välgärning med sina trogna: "Jag har fridens tankar för eder, säger Herren, till att giva eder en framtid och ett hopp." - "I skolen söka mig och I skolen ock finna mig."

Denna text är oss given på reformationens söndag, firad i nödtid. Den har något att säga oss både om vårt andliga liv såsom enskilda människor och om vårt folk.

Alltför ofta får tron på Gud tjäna till att man blundar för verkligheten. Luthers insats kan ur en synpunkt sägas ligga däri, att han livet igenom vägrade att hänge sig åt den religiösa inbillningen. Fromheten i hans tid hade så småningom råkat på glid; den hade blivit ett bejakande av vissa trossatser, som ingen trodde på men som alla fromma ville tro på. Den viktigaste av dessa trossatser var denna: människan når Gud genom sin kärlek till Gud, och denna kärlek till Gud kan människans hjärta åstadkomma, om hon på allvar sätter sig före att älska Gud över allting. Gradvis stiger den fromma människan upp till allt högre fullkomlighet och allt renare kärlek till Gud. Alla människor med uppriktighet kände visserligen, att detta icke stämde med verkligheten, men ingen sade det, och om någon hade sagt det, skulle detta ha ansetts som ett tecken på den grövsta otro. Fromhetens grund var vår kärlek till Gud, och den som tvivlade på denna grund, han var en villoande.

Luther byggde till en början upp sitt liv på denna grund, och som den omutligt redbare man han var, gjorde han det med våldsam stränghet mot sig själv. Han försökte verkligen uppfylla den fordran, som profeten uttalar i dagens text: "I skolen åkalla mig och gå åstad och bedja till mig. I skolen söka mig, I skolen fråga efter mig av allt edert hjärta." Redan som munk kunde han säga om sig själv: "För himmel, ej för jord vi gå." Den strängaste klosterregel, som fanns att tillgå, gick den unge Luther in i. Han bespejade sitt hjärta, han fann kärlek till det egna jaget därinne, men han kämpade vidare: han skulle nå absolut kärlek, absolut osjälviskhet, absolut renhet, absolut sanning. Men han upptäckte, att ju längre han kom på vägen, dess längre bort från Gud kom han. Ty vad Gud fordrade, det var en kärlek, som icke sökte sitt, icke sökte sin egen godhet och helighet utan sökte Gud själv. Men ju "heligare" Luther blev i sin kamp, dess mer såg han, att fördärvet låg just i att han sökte bli helig. Därmed visade han ju, att han egentligen icke frågade efter Gud: han frågade oavbrutet efter sig själv: hjärtat ville ha den fröjden att vara ostraffligt, att vara rent. Ett hjärta, som verkligen älskar Gud, det riktar överhuvud icke sin uppmärksamhet mot det egna jaget - detta såg Luther klart i klostret. Men ett sådant hjärta, ett sådant osjälviskt hjärta, fann han icke hoss sig själv. Och vad värre var: ju mer han strävade, dess värre blev den religiösa egoismen i hans själ. Det är vid denna upptäckt, som han slår sina knogar blodiga mot klostrets mur och ropar: "Min synd, min synd!" Där hamrar den människa, som på allvar frågar efter Gud av allt sitt hjärta - utan att ha evangeliet.

Men Gud var icke överksam. Han hade redan gjort sin gärning i Kristus, fast Luther ännu icke upptäckt denna Guds gärning. Kristus hade i sitt hjärta just denna kärlek, som Luther sökte. Kristus frågade efter rövarens bästa, icke sitt eget. Han frågade efter de romerska krigsmännens bästa, icke sitt eget. Han var gestalten av en kärlek, som ger ut, offerar, avstår, utblottar sig och förintas i döden. Och denna kärlek, som lever i Kristus, den är Guds egen kärlek, som förtrampas på jorden. Den lever i evighet genom Ordet om frälsningen. Det var detta ord, Bibelordet, som drabbade ner i klostercellen i Wittenberg hos den ensamme munken,

vilken började stava och läsa på de vidunderliga orden: "Den rättfärdige skall leva av tro". Tro på Guds kärlek till oss. Detta är grunden, och den enda grunden. Icke bara i början av en människas andliga liv utan dag för dag, in i döden: att utan uppehåll leva av tro, leva på att Gud är kärlek, icke på att vi själva är det. "I skolen söka mig och I skolen ock finna mig", heter det i vår text. Vi kan finna Gud, därför att han kommer till oss, ned i jordelivet, där korset restes. Kring Golgata kors ljuder det från Guds himmel ett budskap till de människor, som själva icke ha någon annan förmåga än den att gå vilse: "Jag vet väl vilka tankar jag har för eder: fridens tankar och inte ofärdens." Vi kan finna Gud, därför att budskapet om denna uppsökande gärning av Gud finnes i Ordet, som är var mans egendom, ondas och godas, rikas och fattigas egendom.

Detta var vad den ensamme munken såg i sitt Nya testamente. Den kärlek, som vi sökte hos oss själva den finnes hos Gud. Man kan sammanfatta hela reformationens förkunnelse i den satsen. Och grunden förblir Guds kärlek, icke min - sålänge jag lever. Därför kan Luther - hur egendomligt det än låter - samla sitt evangelium i ett bud, det budet: "Du skall inga andra gudar hava jämte mig," d.v.s. du skall aldrig sätta din förtröstan till något annat än till Gud själv.

Bibelordets budskap till den kämpande mannen i klostercellen var i förstone lika ofattbart, som det är idag. Men han lyfte upp sina ögon och såg sig omkring, och förstod så småningom dess innebörd. Guds kärlek levde alldeles som den gången då korset restes. Då, i Golgatas natt, fortsatte Guds barmhärtighet utan avbrott trots människors ondska. Idag predikas Ordet om Guds barmhärtighet - det är knappast någon, som vill höra på det, men Ordets predikan fortsätter, går vidare, trots att Ordet ringaktas. Solen går upp över onda och goda och regnet faller över rättfärdiga och orättfärdiga - människan för krig och tusendes blod flyter, men Guds sol fortsätter att gå upp, våren kommer och livet vaknar med sina mängder av gåvor till hatets människor. Guds skapelse står där med hem, och med barn, som födas och leka och med arbetets härliga värld, där yrkets glädje står att vinna - människan går i kloster och försöker bli helig i stället för att bilda hem och göra nytta, men skapelsen går vidare, det rika livet i inbördes tjänande, Guds liv, fortsätter därutanför den själviske frommes självalda murar gentemot världen. Sedan ögat väl öppnats, ser det Guds kärlek överallt i skapelsen. Och denna kärleks kännetecken är att ge ut, tjäna, utan gränser och mått - trots att människan oupphörligt söker förvränga Guds skapelse.

Sedan Luther sett detta, var det honom omöjligt att stanna i klostret längre. Han måste ut i arbetet till nästans tjänst. Ty samma Guds kärlek, som gav honom syndernas förlåtelse, samma kärlek var verksam därute i det jordiska arbetets värld. - Den som icke förstår Luthers lära om det jordiska kallet, han förstår icke heller Luthers lära om syndernas förlåtelse, ty dessa 2 ting hänga oupplösligt samman. I det jordiska arbetet ge uppgifterna sig själva - det är icke jag själv, som väljer ut vissa heliga handlingar åt mig, utan uppgifterna kommer på mig, där jag står - de äro gåvor av Gud. När jag själv spekulerar ut mina fromma handlingar, grundlägger jag

den egenrättfärdighet, som förlamar min glädje. Men i det jordiska arbetets värld ställes jag in i en redan bestående ordning, som skapats av Gud, och där jag genomströmmas av ett liv, som icke är mitt. Därför: när Luther sett evangeliet - då springer klostrets portar upp, och han själv och hans bröder och systrar i tron gå ut som befriade och tjänstvilliga män och kvinnor, för att visa kärlek genom att arbeta. Nu börjar släggan att gå, och hyveln och sågen springer; hem grundas, där barn växa upp och där husets sysslor skötas i den fasta tron, att Gud har skapat arbete och äktenskap och all världen. Hela detta nya liv i glädje och möda är ett enda vittnesbörd om - syndernas förlåtelse, och ur den lutherska vardagen stiger psalmen: "Nu tackar Gud allt folk med hjärtans fröjd och gamman." Ur detta arbete föddes folken på nytt. Reformationens tid sammanfaller med de små folkens lösgörande från främmande regemente, andligt och världsligt. Vårt eget svenska folk blev till såsom ett verkligt folk i och med att det blev ett lutherskt folk. Det svetsades samman under de två närmast följande århundradena och gjorde just såsom evangeliets försvarare sin enda världshistoriska insats hittills, en insats som naturligtvis samtidigt var en politiska och nationell insats, ty hela det svenska samhällets väl i jordiskt avseende hör ju med till det, som en luthersk kristen har att tjäna och värna - det jordiska kallet är ju sammanvävt med tron på evangeliet. Under de senaste 100 åren har väl båda dessa drag i den svenska folksjälén gått förlorade: både medvetandet om att vara ett folk och tron på Guds nåd allena. Det vill synas, som om den första förlusten, förlusten av folkmedvetandet, håller på att återvinnas i den nöd, som nu råder. Men den andra förlusten, förlusten av tron på evangeliet, blir mer och mer kännbar, ju längre tiden skrider. Det värsta är väl inte, att det är så att få människor, som alls vill höra talas om andliga ting. Utan det värsta är väl detta, att så många av dem, som vill höra andliga ting talas, icke vill höra evangeliet förkunnas. Evangeliet är stumt; det tycks inte säga oss något. De religiösa rörelser, som förspörjas ibland oss, är mera släkt med den fromhet, som drev Luther in i klostret, än med den tro som drev honom ut ur klostret. Vi söker Gud men har liksom ännu icke riktigt funnit honom. Det finns frågor, men, det är klennt med tron. Den andliga kompassen har råkat i olag och nålen darrar ängsligt i samma felaktiga riktning: mot den lilla människan och vad hon gör, hennes själsliv och hennes avgörelser. Gud, som för Luther var det verkligaste av allt, är så långt borta, så fjärran. Och grunden till vårt tvivel är, att vi icke vill se Gud, där han är: på korset i sin blödande Son, den Konung, vars kärlek förtrampas och förhånas på jorden och ändå förblir orubblig kärlek. Tron födes i det ögonblick, då en människa förstår, att det icke är hon, som är kärlek, utan Gud. Då söker hon inte heller längre att själv få bestämma, vad Gud skall göra, för att hon skall tro på honom, utan då står Guds borg fast, trots allt, som för ögonen är och varav världen är full i denna stund. Den Gud, som sände historiens enda oskyldiga människa, Jesus Kristus, in i förbrytarens död på det föraktade Korset, han vet väl även vad han menar med sin gärning idag, på denna trasiga jord, fast vi icke vet det. "Jag vet väl vilka tankar jag har för eder, säger Herren: fridens tankar och icke ofärdens." "I skolen söka efter mig och i skolen ock finna mig, om I frågen efter mig av allt edert hjärta." Amen

1/ Fred. v. Hörm. i S. kyrk. 2 Bond. 14
S. e. Pöckel d. 2/4 40. Text - Jer. 29.

11-13.

Psalmer:

22

~~14~~ 37:1-5

134:2

124:1-4

~~508~~ 508:1-3.

Nad vare med eder och frid
om Gud, vår Fader och Herrens
Jesus Kristus. Amen. ~~14~~
Predikotext är Jer. 29:11-13.

Herrens tal är ett
rent tal, likt silver, som viss-
ner ned mot jorden, tillströ-
t i degen, renet sin gånge.

Den text, 3. som profeterna
säll frid Brud, är - Liksom / Brud: 3. Bot.
slagens, text - härunder från profeten
Jeremia. Den förord idag, som Profet-

mationdager, niga i 28:1-3. Jeremia
text sånda till sin fängna landsman
i Babel, den som jag stannat för,
Nebukadnessars fuktade land. De
judar, som hade boppis till Babel,
tyvarels där till profeter, som upp-
stätt i deras tid och 3. hade glada
Tidender. Men, geant skulle Ba-
bel skulle krossas och de fängna
skulle frigivas. Med anledning av
dena rethlighetspråmmande ordens
dåker sig Jeremia, med och skriva
ett brev till sin fiktlydets folkbröder,
i Babel. Han säger: "Barnen två och
sju i dem, jagem tustans och säten
den stads bröda, dit jag har fäst eder
hört i fängsarna, säger Jeremia. Ly-
man profeteras lögn för eder i mitt
namn. Först när 70 år hava gått
till ända i Babel, skall jag se till
eder och uppfylla på eder mitt löf.
Record. "Jag ut

väl vilka tankar jag har för eder:
 Judens tankar D. 3. 25. - Här föl-
 ler nu de 3 verser, som utgöras av
 Text idag, varefter profeten säger
 Her till eder most de felaktiga profeten,
 som mena, att frälsningens mest
 och omedelbart är att vända: i
 stället skall under den närmaste
 to framtiden ytterligare komma
 helar övergå Israel och nya
 frälsningar ~~är~~ fångar av He-
 bräernas från från Jerusalem
 till Babel, meddelar profeten.
 - Ja störde också. Efter en tid
 förväntades Jerusalem sitta sin för-
 störde. - 70 år därefter var det
 stolta Babel fallit och perser-
 konungens bysins stord: dess
 ställe för maktens timmar. från
 staden Ekbatana fäst den nye härsk.
 ven ett påbud utgå, att juda-

folket skulle frigöras och ja återgå
 till sitt land. 70 långa och riktiga
 de, sjuhundrade karavanser ^{lägga} de
 de som skuren tillbaka till ~~Jerusalem~~
 för att på nytt uppgjunga sitt rike.
 Frälsningarna var denna seger
 och glädje är det, som är värd
 Text idag. Profetens uttryck var icke
 att många omia landområden i en
 oerhållig frälsning - därige-
 nom skulle deras mord och till-
 färsikt i dess långa lagars eu.
 deras ha tagit skada, och den
 frömmen skulle ha ställt där
^{och} ~~främmande~~ ^{och} ~~främmande~~ ^{och} ~~främmande~~
~~alltid~~ alltid redeläggas av vart.
 Tigholen Men hans uttryck
 var trots de dygstra meddelan-
 denna om de närmaste årens
^{händelser} ~~framtida~~ ^{händelser} ~~framtida~~ ^{händelser} ~~framtida~~
 förs och avslutligt hopp på

Herren sluttes utgåmning med
 sina Trogna: "Jag har predeas
 Tankar på eder, säger Herren,
 till att svara eder om franktal
 om ett trapp." - "J skolen söka
 mig om J skolen och framma
 mig."

Lenna telt är också given
 på reformationsdagen, fred
 i hottid. Den har också att säga
 och tulle om värt andliga liv
 o. särskilda människor och om
värd folk.

Alltså ofta på tron
 på Gud Tjarna till att man blum
 där fatt verktygheten. duktion
missas kan ut se uppmärks på -
 som tyga där; att han livet
uppmärks inagrade att hänge sig
 att den religiösa nibblungar
Francheten i hans till hald på

omständigheterna rikas på glid. ~~Den~~
 den hade blivit att tygkande
 om vissa traktat, som nioga
trakt på men om alla fron
na vill tro på. Den viktiga
 om dessa traktat var denna:
människor var Gud gud om
kärlek till Gud, och denna här
telt till Gud kan människors
tyrta önskningar, om han
 på allvar vänta sig vara att
älska Gud över allting. Gud
vis stiger den framma människor
upp till all högre fullkomlighet
och all rena kärlek till Gud.
 Alla människor med uppmärks
het kände öppentigen, att atta
icke stämde med verktygheten,
men nioga gude det, och om
nioga dag det, skulle dessa
ha avsett om att se han på.

den grössta otro. Från hertens
grund var vår kärleks till
Gud, och den? trivlade på
denna grund, han var en villo-
ande.

(Hill en brygare)
därthän brygde upp sitt
här på denna grund, och som
den oumlipigt redare man han
var, gjorde han oss med vild-
som strängens mot sig själv
han ~~syftade~~ ^{syftade} ~~in~~ ⁱⁿ ~~och~~ ^{och} ~~ut~~ ^{ut}
fordran, som profeten uttalar
i dagers text: "I skolan skalla
mig och gå ästad och begra
till mig. I skolan räkna mig,
I skolan läsa efter mig och
allt sålert härta." Redan som
munke kunde han säga om
sig själv: "Får himmel, ej för
färdig på." Den strängaste
klösterregel, s. fanns att till-

gå, gick den unge där vi i;
han begärde sitt härta, han
fann kärlek till oss egna igot
släkt, men han knäpade
vidare: han skulle na absol-
ut kärlek, absolut ogickhet,
absolut renhet, absolut danning.
Men han syftade, att vi knäp-
ne han kon på vågen, de
knäpde bart han Gud kon han.
Iy vad Gud fordrade, att var
en kärlek, som icke öfste sitt,
icke öfste vi egen godhet och
helighet utan öfste Gud själv.
Men vi heligare "där den
i den knäp, de med sig han,
att fördämet fåg nist; att
han öfste de helig. Lär
knäpde han vi, att han spes-
te icke frågade efter Gud:
han frågade vad hette efter

mig själs: hjärtat ville ha den
 fröjden att vara ostaffligt,
 att vara rent. Ett hjärta, som
 verkligen älskar Gud, det rik-
 tar sig naturligt icke till upp-
 märksamhet mot det egna ja-
 gret - detta jag dukar klart
 i kloster. Men ett sadant
 hjärta, ett sådant själbränt
 hjärta, som har icke hos sig
 själ. Det vad viare var: ja
 mer han strävar, desto viare
 blev den religiösa aspiranen
 i hans själ. Det är vid denna
 upptäckt, som han blir viare
 klosterklodiga mot kloster-
 lens mer religiösa: "Mina
 synd, min synd!" Det han
 har den maniska, som på
 alla dagar efter Gud är alls-
 rit hjärta - utan att ha en-
 gelsit.

Men Gud var icke överkann.
 Han hade redan gjort mig gar-
 mig i Kristus, fastän ännu ic-
 ke upptäckt denna Guds gå-
 mig. Kristus hade i sitt hjärta
 mot denna kärlek, o. d. ä. ä. ä.
~~Den~~ frågade efter rörens brö-
 ta, icke till spet. Han frågade
 efter de romerska kristnarnas
 bröta, icke till spet. Han var
 gestalten av en kärlek, som
 ger ut, offer, avstäm, ut-
 blottar sig och förintas i de-
 den. Det denna kärlek, som
 lever i Kristus, den är Guds
 egen kärlek, som förtjänar
 på jorden. Den lever i enighet
 med ordet om frälsningen.
 Det var detta ord, Bibelordet,
 som drabbade mig i kloster-
 cellen i Whitteberg hos den

evannium munken, ^{viken} som följde
 stana och läsa på de riddar-
 derliga arden: "Den rättslös-
 sige skall leva an tro." Tro
 är ~~guds~~ kärlek till oss.
 Detta är grunden, och den
 enda grunden. "He bara?
 Täljens är en människas ord.
 Alla sin utan dag för dag, vi
 i döden: att utan uppehåll
 leva an tro, leva på att Gud
 är kärlek, ike på att vi själ-
 va är det. "I skolan söka mig
 om I skolan och finna mig."
 heter det i vår text. Vi kan
 finna Gud, därför att han
 kommer till oss, ned i jorde-
 tiert, och korres nerdes. King
 Solgata kors. Gud är det ~~stora~~
 som Guds himmel och budskap
 till de människor, som själva

ike ha nog annan förmåga
 än att gå vilse: "Jag vet väl
 vilka tankar, jag har på e-
 der. Juidens tankar och rika
 ofärdens." Vi kan finna Gud,
 därför att budskapet om den
 na uppostrande gänning är
 Gud finns i ordet, i. är
 var guds egenhet, andas
 och goda, rikas och fattigas
 egenhet.
 Detta var vad den eu-
 annium munken sag i sitt bry-
 testamente. Den kärlek, i. ~~den~~
 söka hos ~~en~~ själva, den finns
 hos Gud. Man kan samman-
 fatta hela reformationsens för-
 kunnelser i den orden: Den guds-
 den kärlek Guds kärlek, ike
 mis - så länge jag lever. Den
 för kan st. - hur egenhetens

det är läter - sanla ditt svar -
gelium i ett bud, det budet:

"Du skall mig undra guden
hava jante mig" d. v. s. du
skall aldrig ätta din färdstätt
Till något annat än till Gud
Älsk.

Bibelordets betydelse till
den kunglige mannen i kloster-
relleu var i förhållande till ofast-
hast, som det är idag. Den har
lyfte upp mig öfver mig
og omringning, och förhöjning av
människan som människans. Gud
kännet tecken alldeles om den yngre
de kungens rodes. De; i Söföret rätt
förbättra Guds barnhetlighet
utan avbrust trots människans
mudra. 7 dag medicins Ordet
om Guds barnhetlighet - det
är knappast någon, 2. vill han

på det, men Ordet medicinsk
förbättra ^{geringare, ändrat} gör upp över
munda och goda och reget

Faller över närliggande och öst-
färdiga - människans ~~östra~~ för
krig och tusenlens blod flyter,
men ~~guds ord~~ förbättra utt gå
upp, även kommer och te-

het raknar med min ~~te~~ ^{människa}
an ^{mycket} gånar till katets människor.
^{med} Skapelse står där med den
och ^{med} braun, som föder och tala,
och med alvstata ~~te~~ ^{te} karliga
vård, där yrketo gläpje står
att svina - människan gör
i kloster och försöker bli
helig i d. s. att bilda hem
och göra nytt, men skapelsen
gär vidare, det nika livet i
människans svinnande ^{Guds} färdighet
där tanke den gärn icke
fronnes

gärbröda merare gultens
 värld. Sedan ögads väl ögr-
 nats, ser det Guds kärlek över-
 allt i skapelsen. Det denna Guds
 kärleks kärlek heter är att ge
 ut, tjäna, utan gränser och
 mått - trots alla människors
 oöppenhäit och öter färdiga
 Guds skapelse.

Sedan d. sett detta, var
 det honom önskeligt att stanna i
 kloster längre. Han måste ut i
 arbetet till närhans tjänst. I
 samma Guds kärlek, var
 han honom upplenas för-
 lättelse, samma kärlek var
 verksam kärlek i det för-
 dikta arbetets värld. Han
 o. icke färdiga d. i tjäna om
 det jämlika kallet, han för-
 det icke heller kunde tjäna

d. i o

om upplenas förlättelse, ty des-
 sa i mig har en oöppenhäit
 samma. I det världiska ar-
 betet se upplenas mig själ-
 va - det är icke jag själv, i
 världen ut vissa heliga hand.
 tingar är mig, utan uppgift-
 tjäna kommer på mig. där
 jag står - de är gaver av
 Gud. Kär mig själv spekulerar
 ut vissa förhållanden handläggat,
 grundläggare jag den egenhet,
 färdighet, som är ^{färdighet} ~~gaver~~ ^{en annan} ~~gaver~~
~~gaver~~. Men i det världiska ar-
 betets värld ställer jag mig i
 en redan befärdande ordning,
 i skapelse av Gud, och där jag
 genomskönas av ett ^{ord} ~~ord~~
 o. icke är mitt. Därför: när
 d. sett verksamheten - de gaver
 klosters partar upp, och han

sialls oel kann ländler oel nytt-
 rare i thou gu^o ut. den befr-
 aele oel tyänscheiliga maas
 oel thinnat, för att iräa
 kärlek gu^o att arbeta. Nu
 börje klappa att gu^o och
 kyrkeln oel jagu gripes;
 theie grundar, där barie väa
 nya oel där huats nylär
 skötes; den fasta tron, att
 Gud har skapat arbete oel
 äktenskap oel ~~all~~ världsen.
 Hela ~~delna~~ nya lin i glögi
 oel möda är ett enda vitt-
 nesbörd om - smulor ^{och ut den kända vardagen}
 föreläsa, ^{stiger fr.:} "Nu skeder Gud allt
 i sig oel gannan." ^{och ut den kända vardagen}
 "Allt detta arbete förlös
 folkens ^{och ut den kända vardagen}
 förfärd på nytt. Reformations
 tid ^{och ut den kända vardagen}
 till sammanfaller med de ^{och ut den kända vardagen}
 folks ^{och ut den kända vardagen}
 hänsyn ^{och ut den kända vardagen}
 välseligt.

Leit opt senaka folk blev till
 sämre ett verkligt folk i oel was
 att det blev ett lutheriskt folk. Det
 betrakades sammman under de två
 hundra års följande århundradena
 oel gjorde just närm Evangeliet
 försvare om enda världshits-
 mäts mäts tillits, en mäts om
 naturlighets samhället ^{och ut den kända vardagen}
 nationell mäts, ty hela det svenska
 samhällits väl i jordets ascensive
 härs med till det 3. en lutherisk
 kristen har att tyra oel väna - att
 juridiska kallet är i demokratiskt
 med thou på evangeliet. Under de
 senaste 100 åren har väl tråda de
 drag i den svenska folksätets giv-
 förtrode. Tride med tråkigt
 om att vara ett folk oel tron
 på Guds väl allena. Det vill
 tyras, som om den prins sä -
 välheligt.

1911 (Johannes med Læren 1871)

29

Læren holder på at blomstres
den vil, som nu trækkes. Her den
aenlige for læren, hvor på evange-
liet, alle met der met ham -
bar, vi længe, fides skrider.
Det første er vilje, at det er de
de mænneker, som alle vil de.
na taler om andet ting. Men
det første er vil dette, at de som
som vil høre alle ting ting
~~talor~~ taler, de vil høre
shelt forkommer. De taler om
værelser, som for nogen ibland
som er mere stillet med den
forbrødet, som hvor d. ni 2
klostret, og med den to
som den korene utrustet.
Det. Den udvalgte kongemanden har
næst i sig alle alderer
~~de~~ i samme retning: mat
den lilla mænneker det rad
Vi søger i den her, som i de gamle
den som har, som i de gamle

høve sig, hendes synder og
hendes angreb. Gud, i bad.
nat det ser klogt og alt, og de
langt borte, de første. Der glemmer.
den till vil vil frihed og, at de
talte vil de Gud, det kan og i de
koret i mi betænke som, den
forning, som kærlig forbrødes
og forbrødes om jorden og i
de første smukke kærlig. Som
føles i det sønder, de en mæn-
nisk første, at det ikke er hore,
2. og kærlig, som Gud. De søger
hvor vilde heller længe og synder
betænke, med Gud skal gøre,
for at den skal to de hore,
nu og som for det andet 2. det
og der er, og den Gud, 3. den
betænke enda orkytliga mæn-
nisk, som Kristus, ni i for-
tryktens det på det første

21/7 Skriften öfver mig att i Skriften "de
skänka mig, om jag beser efter mig för att jag
de Skriften, han var väl även i det

Han menar med sin gänning i
dag, jag är inte det det. "Jag vet
väl vilka tankar jag har för eder,
äro Herrens: Herrens tankar
och icke oföndens."

det som begra! Böne. pred. på 3 Böne-
dag. L. & J. Dödyall / för Torsdag 25-4.

~~Skriften öfver mig~~

Kott. t. Gustav. Adolfs-föreningens samhäl.

Totthaldningar. Till sist: "Herrens, som Kristi..."

Mäster. ad Regard.

En länkskriften C. W. Peters.

[h. 4]